

ČESKÁ REPUBLIKA
ROZSUDEK
JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Ludmily Sandnerové a soudců Mgr. Ivety Postulkové a JUDr. Jana Ryby ve věci

žalobců:

- a) J. B., narozený dne XXX
bytem XXX
- b) J. B., narozený dne XXX
bytem XXX
- c) P. B., narozený dne XXX
bytem XXX
- d) J. Č., narozený dne XXX
bytem XXX
- e) V. D., narozený dne XXX
bytem XXX
- f) M. D., narozená dne XXX
bytem XXX
- g) M. F., narozený dne XXX
bytem XXX
- h) M. H., narozený dne XXX
bytem XXX
- i) P. H., narozený dne XXX
bytem XXX
- j) J. H., narozený dne XXX
bytem XXX
- k) R. H., narozený dne XXX
bytem XXX
- l) P. H., narozený dne XXX
bytem XXX
- m) A. Ch., narozený dne XXX
bytem XX
- n) J. J., narozená dne XXX
bytem XXX

- o) **M. J.**, narozený dne XXX
bytem XXX
- p) **O. K.**, narozený dne XXX
bytem XXX
- q) **R. K.**, narozený dne XXX
bytem XXX
- r) **M. K.**, narozený dne XXX
bytem XXX
- s) **R. K.**, narozený dne XXX
bytem XXX
- t) **H. K.**, narozená dne XXX
bytem XXX
- u) **J. K.**, narozený dne XXX
bytem XXX
- v) **V. K.**, narozený dne XXX
bytem XXX
- w) **J. M.**, narozená dne XXX
bytem XXX
- x) **D. M. B.**, narozená dne XXX
bytem XXX
- y) **K. M.**, narozená dne XXX
bytem XXX
- z) **J. M.**, narozený dne XXX
bytem XXX
- aa) **K. M.**, narozená dne XXX
bytem XXX
- bb) **M. N.**, narozený dne XXX
bytem XXX
- cc) **K. N.**, narozený dne XXX
bytem XXX
- dd) **M. N.**, narozený dne XXX
bytem XXX
- ee) **M. O.**, narozená dne XXX
bytem XXX
- ff) **P. P.**, narozený dne XXX
bytem XXX
- gg) **P. P.**, narozený dne XXX
bytem XXX
- hh) **H. P.**, narozená dne XXX
bytem XXX
- ii) **J. F. P.**, narozený dne XXX
bytem XXX
- jj) **J. R.**, narozený dne XXX
bytem XXX
- kk) **T. R.**, narozený dne XXX
bytem XXX
- ll) **P. Ř.**, narozený dne XXX

- bytem XXX
- mm) P. S., narozený dne XXX
bytem XXX
- nn) J. S., narozený dne XXX
bytem XXX
- oo) V. S., narozený dne XXX
bytem XXX
- pp) M. S., narozený dne XXX
bytem XXX
- qq) P. S., narozený dne XXX
bytem XXX
- rr) V. S., narozený dne XXX
bytem XXX
- ss) D. Š., narozený dne XXX
bytem XXX
- tt) R. T., narozený dne XXX
bytem XXX
- uu) Z. T., narozený dne XXX
bytem XXX
- vv) S. T., narozený dne XXX
bytem XXX
- ww) F. T., narozený dne XXX
bytem XXX
- xx) J. V., narozený dne XXX
bytem XX
- yy) I. V., narozená dne XXX
bytem XX
- zz) N. V., narozená dne XXX
bytem XX
- všichni zastoupeni advokátem Mgr. Zdeňkem Honzíkem
sídlem Rooseveltova 49/16, 301 00 Plzeň
- aaa) M. M., narozený dne XXX
bytem XXX

proti

žalovanému:

Generální ředitel Vězeňské služby České republiky
sídlem Soudní 1672/1a, 140 67 Praha 4

o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 4. 4. 2017 č. j. VS-35954-4/ČJ-2017-80000L-51ODV,

takto:

- I. Rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ve věcech služebního poměru ze dne 4. 4. 2017 č. j. VS-35954-4/ČJ-2017-80000L-51ODV se zrušuje a věc se vrací žalovanému k dalšímu řízení.

- II. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobcům ad a) až ad zz) na náhradě nákladů řízení částku 332 800 Kč, a to do rukou jejich zástupce Mgr. Zdeňka Honzíka, advokáta.
- III. Žalovaný je povinen do 1 měsíce od právní moci tohoto rozsudku zaplatit žalobci ad aaa) M. M. na náhradě nákladů řízení částku 3 000 Kč.

Odůvodnění:

1. Žalobou ze dne 20. 6. 2017 se žalobci ad a) až ad aaa) (dále též „žalobci“) domáhají zrušení rozhodnutí generálního ředitele Vězeňské služby České republiky ve věcech služebního poměru (dále též „žalovaný“ či „odvolací orgán“) ze dne 4. 4. 2017 č. j. VS-35954-4/ČJ-2017-80000L-51ODV, jímž žalovaný zamítl odvolání žalobců, tehdy účastníků řízení, proti rozhodnutím ředitele Vazební věznice Praha - Ruzyně ve věcech služebního poměru (dále též „služební funkcionář“) ze dnů 14. 2. 2017 sp. zn. VS-43238/ČJ-2016-8001PR a 15. 2. 2017 sp. zn. VS-43238/ČJ-2016-8001PR, podle § 190 odst. 8 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „ZSP“) pod výrokem I., a nepřiznal účastníkům řízení náhradu nákladů řízení podle § 177 odst. 1, 2 ZSP pod výrokem II.
2. Rozhodnutími služebního funkcionáře ze dnů 14. 2. 2017 a 15. 2. 2017 pod spisovými značkami VS-43238-61/ČJ-2016-8001PR až VS-43238-82/ČJ-2016-8001PR, VS-43238-84/ČJ-2016-8001PR, VS-43238-86/ČJ-2016-8001PR až VS-43238-99/ČJ-2016-8001PR, a VS-43238-101/ČJ-2016-8001PR až VS-43238-116/ČJ-2016-8001PR, byly přiznány účastníkům řízení nároky na poměrné části základních tarifů, osobních příplatků a zvláštních příplatků, které připadají na každou hodinu služby bez služby přesčas, za přesčasové hodiny nad rámec základní doby služby za roky 2013, 2014 a 2015, podle § 181 ZSP za použití § 190 odst. 5 ZSP, § 125 odst. 1 ZSP a § 132 ZSP.
3. V podané žalobě předně žalobci uvádí, že prostřednictvím shora jmenovaného zástupce společně požádali služebního funkcionáře o zaplacení tzv. přesčasových hodin. Řízení vedl služební funkcionář s každým ze žalobců samostatně. Ve dnech 20. 6. 2016 a 21. 6. 2016 služební funkcionář návrhy žalobců zamítl. Proti rozhodnutím služebního funkcionáře žalobci podali odvolání a ve dnech 14. 2. 2017 a 15. 2. 2017 služební funkcionář vydal 53 nových rozhodnutí, jimiž za použití autoremedury žalobcům vyhověl.
4. Námitky žalobců lze rozdělit do následujících žalobních bodů:
5. V prvním žalobním bodu žalobci namítají, že v autoremedurních rozhodnutích absentuje výrok o náhradě nákladů řízení. Žalobci nesouhlasí se služebním funkcionářem, který v odůvodnění k nepřiznání náhrady nákladů řízení odkázal na § 177 odst. 1 ZSP a uvedl, že náklady řízení si ponese každá strana sporu sama. Podle žalobců se na rozhodnutí učiněné autoremedurou aplikuje § 177 odst. 2 ZSP, neboť v něm došlo v souvislosti s odvoláním k nápravě vlastní chyby, a žalobci byli tudíž úspěšní. Podle žalobců se na autoremedurní rozhodnutí aplikuje § 87 zákona č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), je-li odvolání zcela vyhověno. Protože výrok o nákladech řízení v autoremedurním rozhodnutí absentuje, bylo žalobcům vyhověno služebním funkcionářem pouze částečně, což žalobci pociťují jako újmu. Nadto žalobci připomínají, že nebyli dotázáni správním orgánem, zda s takovým postupem budou souhlasit. Rozhodnutí služebního funkcionáře považují žalobci rovněž v rozporu s § 181 odst. 4 ZSP.

6. Ve druhém žalobním bodu žalobci namítají, že služební funkcionář v rozporu s § 190 odst. 5 ZSP nepředložil jejich odvolání spolu se svým stanoviskem do 15 dnů odvolacímu orgánu. Byť se jedná o lhůtu pořádkovou, považují žalobci za nepřípustné, aby rozhodnutí nebylo odvolacímu orgánu postoupeno ani po cca 8 měsících od podání odvolání. Služební funkcionář takovým postupem vykonává rozhodovací pravomoc v rozporu se ZSP.
7. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě ze dne 28. 8. 2017 navrhl zamítnutí žaloby jako nedůvodné. K námitkám žalobců, které se týkají náhrady nákladů řízení, žalovaný odkázal na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015 č. j. 6 As 62/2014-69, že *„[ú]častník řízení ve věci kázeňského přestupku v rámci služebního poměru má podle § 177 odst. 1 a 2 zákona č. 361/2003 Sb., o služebním poměru příslušníků bezpečnostních sborů, nárok na náhradu nákladů pouze v konkrétních řízeních vyjmenovaných zákonodárcem, tedy v řízení o odvolání, v řízení o rozkladu, v obnoveném řízení či přezkumném řízení, pokud je v nich alespoň částečně úspěšný.“* Podle žalovaného Nejvyšší správní soud použil systematický výklad § 177 odst. 2 ZSP nasvědčující závěru, že účastník řízení má nárok na náhradu nákladů pouze v konkrétně vyjmenovaných řízeních. V ustanovení není zavedena povinnost hradit náklady řízení před orgánem prvního stupně, neboť podle žalovaného autoremedurní rozhodnutí je rozhodnutím orgánu prvního stupně. Služební funkcionář o nákladech řízení tudíž nerozhodoval, proto výroková část autoremedurního rozhodnutí neobsahovala žádný výrok o náhradě nákladů řízení. V závěru odůvodnění služební funkcionář odkázal na § 177 odst. 1 ZSP, podle kterého *„náklady řízení, které vznikly bezpečnostnímu sboru, nese tento sbor, náklady řízení, které vznikly účastníkovi, nese účastník.“* K odvolacímu řízení žalovaný uvedl, že odvolání žalobců bylo zamítnuto napadeným rozhodnutím v souladu s § 190 odst. 8 ZSP.
8. V replice ze dne 5. 9. 2017 žalobci na žalobní argumentaci setrvali.
9. Městský soud v Praze přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobních bodů, jimiž je vázán (§ 75 odst. 2 zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní, ve znění pozdějších předpisů, dále jen „s. ř. s.“), a vycházel přitom ze skutkového i právního stavu, který tu byl v době rozhodování správního orgánu (§ 75 odst. 1 s. ř. s.). Soud rozhodl o věci samé bez nařízení jednání, jelikož s takovýmto vyřízením věci žalovaný souhlasil, žalobci s tímto postupem ve lhůtě stanovené soudem nevyjádřili nesouhlas (§ 51 odst. 1 s. ř. s.).
10. Ze správního spisu vyplývají tyto rozhodné skutečnosti:
11. Dne 22. 4. 2016 byla služebnímu funkcionáři doručena žádost účastníků řízení, nyní žalobců, o proplacení tzv. přesčasových hodin, ze dne 21. 4. 2016, podaná prostřednictvím shora jmenovaného zástupce (zastupoval všechny účastníky).
12. Ve dnech 20. 6. 2016 a 21. 6. 2016 pod sp. zn. VS-43238-61/ČJ-2016-8001PR až VS-43238-82/ČJ-2016-8001PR, VS-43238-84/ČJ-2016-8001PR, VS-43238-86/ČJ-2016-8001PR až VS-43238-99/ČJ-2016-8001PR, VS-43238-101/ČJ-2016-8001PR až VS-43238-116/ČJ-2016-8001PR, služební funkcionář jednotlivými rozhodnutími žádosti účastníků zamítl.
13. Dne 28. 6. 2016 byla služebnímu funkcionáři doručena odvolání účastníků ze dne 23. 6. 2016 podaná jednotlivě prostřednictvím zástupce, v nichž účastníci požadují náhradu nákladů řízení.
14. Ve dnech 14. 2. 2017 a 15. 2. 2017 pod spisovými značkami VS-43238-61/ČJ-2016-8001PR až VS-43238-82/ČJ-2016-8001PR, VS-43238-84/ČJ-2016-8001PR, VS-43238-86/ČJ-2016-8001PR až VS-43238-99/ČJ-2016-8001PR, VS-43238-101/ČJ-2016-8001PR až VS-43238-

116/ČJ-2016-8001PR, služební funkcionář vydal jednotlivým účastníkům rozhodnutí za užití autoremedury, kterými vyhověl účastníkům ohledně přesčasových hodin. V odůvodnění rozhodnutí služební funkcionář shodně uvedl, že ve dnech 20. 6. 2016 a dne 21. 6. 2016 vydal jednotlivým účastníkům zamítavá rozhodnutí, neboť přesčasové hodiny byly nařizovány v souladu se služebním zákonem. Poté, co účastníci prostřednictvím zástupce podali odvolání, služební funkcionář *prostudoval veškeré podkladové materiály, zejména měsíční hromadné výkazy, denní rozkazy, ...podrobně se seznámil s podklady pro výše uvedená rozhodnutí Krajského soudu v Plzni, Nejvyššího správního soudu ČR a ředitele Věznice Plzeň ...*, a požadovaný nárok přiznal. K požadavku účastníků na náhradu nákladů řízení služební funkcionář odkázal na § 177 odst. 1 ZSP, podle kterého náklady řízení, které vznikly bezpečnostnímu sboru, nese sbor, a náklady řízení, které vznikly účastníkovi, nese účastník. Vzhledem k tomu, že rozhodnutí v rámci autoremedury je rozhodnutím prvostupňovým, o nákladech řízení služební funkcionář nerozhodoval.

15. Dne 13. 3. 2017 byla doručena služebnímu funkcionáři odvolání jednotlivých účastníků ze dne 10. 3. 2017, v nich požadovali náhradu nákladů řízení.
16. Napadeným rozhodnutím žalovaný rozhodl ve věci žalobců souhrnně tak, že jejich odvolání zamítl (výrokem I.) a nepřiznal jim náhradu nákladů řízení (výrokem II.). V odůvodnění konstatoval, že podle § 82 odst. 1 správního řádu lze odvoláním napadnout výrokovou část rozhodnutí, jednotlivý výrok nebo jeho vedlejší ustanovení, odvolání toliko proti odůvodnění není přípustné. Odvolání účastníků směřují výhradně do náhrady nákladů řízení, přitom autoremedurní rozhodnutí neobsahují výrok o náhradě nákladů řízení. K náhradě nákladů řízení v závěru odůvodnění uvedl, že náklady řízení, které vznikly bezpečnostnímu sboru, nese sbor, náklady řízení, které vznikly žadateli, nese žadatel. Jelikož rozhodnutí učiněné v rámci autoremedury je rozhodnutím prvostupňovým, o nákladech řízení služební funkcionář proto nerozhodoval. Protože účastníci napadli pouze odůvodnění autoremedurního rozhodnutí, zamítl žalovaný odvolání podle § 190 odst. 8 ZSP ve spojení s § 92 odst. 1 správního řádu, po věcné stránce rozhodnutí služebního funkcionáře nepřezkoumával.
17. Soud vycházel z této právní úpravy v rozhodném znění:
18. Podle § 87 správního řádu *správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal, je může zrušit nebo změnit, pokud tím plně vyhoví odvolání a jestliže tím nemůže být způsobena újma žádnému z účastníků, ledaže s tím všichni, kterých se to týká, vyslovili souhlas. Proti tomuto rozhodnutí lze podat odvolání.*
19. Podle § 177 odst. 1 ZSP *náklady řízení, které vznikly bezpečnostnímu sboru, nese tento sbor. Náklady řízení, které vznikly účastníkovi, nese účastník. Podle odst. 2 tohoto ustanovení jestliže je účastník v řízení o odvolání, rozkladu, v obnoveném nebo přezkumném řízení úspěšný, má nárok na náhradu nákladů od bezpečnostního sboru. Jestliže má účastník v řízení úspěch jen částečný, má nárok na poměrnou náhradu nákladů. Nárok musí účastník uplatnit před ukončením řízení, a jestliže to není možné, do 3 dnů ode dne doručení rozhodnutí, jinak zaniká.*
20. Podle § 181 odst. 4 ZSP *výrok obsahuje řešení otázky, která je předmětem rozhodování, ustanovení právního nebo služebního předpisu, podle něhož bylo rozhodnuto, popřípadě též rozhodnutí o povinnosti nahradit náklady řízení. V případě, že je účastníkovi ukládána povinnost k plnění, obsahuje rovněž lhůtu pro její splnění.*

21. Podle § 190 odst. 5 ZSP *služební funkcionář, který napadené rozhodnutí vydal, může rozhodnutí zrušit nebo změnit, jestliže odvolání plně vyhoví. Proti tomuto rozhodnutí je možno podat odvolání. Jestliže tak neučiní, je povinen předložit odvolání spolu se svým stanoviskem do 15 dnů ode dne jeho podání odvolacímu orgánu. Podle odst. 7 tohoto ustanovení odvolací orgán přezkouvává napadené rozhodnutí a řízení, které mu předcházelo, v rozsahu, jaký je uveden v odvolání. Zákonnost přezkouvává v celém rozsahu. K vadám řízení přihlíží jen tehdy, pokud mohly mít vliv na zákonnost nebo správnost napadeného rozhodnutí.*
22. Stěžejní v dané věci je otázka, zda služební funkcionář byl povinen v autoremedurních rozhodnutích o náhradě nákladů řízení rozhodnout samostatným výrokem, či nikoliv. Soud se v dané věci ztotožnil se žalobci. Tato otázka je součástí posouzení námitek v prvním žalobním bodu.
23. Je třeba konstatovat, že na posouzení vzniku nároku na náhradu nákladů řízení podle ZSP dopadá primárně speciální právní úprava uvedená v § 177 ZSP. V prvním odstavci 1 uvedeného ustanovení je upraveno obecné pravidlo, které stanoví, že každý hradí své vlastní náklady řízení sám. Pokud je účastník zastoupen právním zástupcem a vzniknou mu z tohoto zastoupení náklady, musí si je uhradit sám. V takovém případě nemá nárok na jejich náhradu od bezpečnostního sboru. Výjimku z výše uvedeného pravidla upravil zákonodárce ve druhém odstavci uvedeného ustanovení, kde stanovil, že pokud má účastník úspěch v taxativně vyjmenovaných řízeních, má nárok na náhradu nákladů řízení od bezpečnostního sboru. Těmito řízeními jsou: 1) řízení o odvolání, 2) řízení o rozkladu, 3) řízení o obnoveném řízení, 4) řízení v přezkumném řízení. Pouze v těchto druhích řízení má účastník nárok na náhradu nákladů řízení, oproti obecnému pravidlu, které stanoví, že si hradí své náklady sám, přičemž zároveň je stanoveno, kdy musí účastník nárok uplatnit (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 2. 2015 č. j. 6 As 62/2014-69).
24. V předmětném řízení není sporné, že nárok byl řádně a včas žalobci uplatněn. Soud ověřil, že požadovaný nárok je součástí podaného odvolání žalobců proti autoremedurnímu rozhodnutí ze dne 10. 3. 2017.
25. Ze správního spisu vyplývá, že služební funkcionář jako správní orgán prvního stupně následně poté, co žalobci podali odvolání proti zamítavému rozhodnutí, změnil své stanovisko a ve věci znovu rozhodl autoremedurním rozhodnutím. Z odůvodnění tohoto rozhodnutí vyplývá, že služební funkcionář vydal autoremedurní rozhodnutí až poté, co žalobci podali svá odvolání. Autoremedurní rozhodnutí vydal služební funkcionář v příčinné souvislosti s podanými odvoláními, nárok ohledně přesčasových hodin po přezkumu věci žalobcům jednotlivě přiznal. Proti tomuto autoremedurnímu rozhodnutí bylo podáno odvolání pro absenci výroku o náhradě nákladů řízení.
26. Ke zvolenému postupu, kdy byla vydána autoremedurní rozhodnutí služebního funkcionáře, soud uvádí, že ačkoliv se jedná o rozhodnutí orgánu prvního stupně, jedná se současně o rozhodnutí *sui generis* o opravném prostředku (v projednávané věci o odvolání), kdy o zrušení nebo o změně opravným prostředkem (odvoláním) napadeného rozhodnutí rozhoduje „pouze“ stejný správní orgán, který napadené rozhodnutí vydal (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 18. 7. 2019 č. j. 5 As 69/2018-49). V případě, kdy by odvolání žalobců bylo postoupeno odvolacímu orgánu, který by (pokud by dospěl ke stejnému závěru) předchozí zamítavé rozhodnutí služebního funkcionáře zrušil a věc mu vrátil zpět k rozhodnutí, byl by odvolací orgán o nákladech řízení povinen podle § 177

odst. 2 ZSP rozhodnout. Jinými slovy, jestliže služební funkcionář rozhodoval poté, co ve věci bylo vydáno rozhodnutí, a autoremedurou rozhodoval namísto odvolacího orgánu, přičemž ve věci samé žalobcům vyhověl, byl povinen se náklady řízení zabývat a rozhodnout o nich samostatným výrokem. V takovém případě žalobci byli totiž úspěšní. Uvedenou námitku soud shledal důvodnou, a z tohoto důvodu napadené rozhodnutí, které pominulo tzv. nákladový výrok, zrušil.

27. S výše uvedeným souvisí i výtka žalobců k § 181 odst. 4 ZSP, týkající se náležitostí výroku rozhodnutí. Pokud výrok, který měl být v rozhodnutí služebního funkcionáře uveden, absentuje, pak námitka rozporu jeho náležitostí, je dosud předčasná.
28. Soud dále uvádí, že se neztotožnil s námitkou ohledně nutnosti aplikace § 87 správního řádu v předmětném řízení.
29. Nejvyšší správní soud se věnoval opakovaně otázce vztahu správního řádu a ZSP. Jedná se o základní otázku, z níž vyplývá, jaká právní úprava dopadá na posuzování nároku na náhradu nákladů vzniklých v řízení podle ZSP. K uvedenému Nejvyšší správní soud konstatoval ve svém rozsudku ze dne 27. 11. 2013 č. j. 3 Ads 133/2012-19, že „[s]právní řízení je postup správního orgánu, jehož cílem je vydat správní akt schopný založit, změnit nebo zrušit práva a povinnosti osob, nebo je autoritativně stvrdit. Správní řízení je upraveno jednak obecným právním předpisem, kterým je zákon č. 500/2004 Sb., správní řád, ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“), a jednak zvláštními, složkovými právními předpisy, které obsahují zvláštní pravidla správního řízení a modifikují tak obecnou úpravu správního řízení. Mezi obecnou úpravou správního řízení (správním řádem) a mezi zvláštními, speciálními právními předpisy je vztah speciality, v jehož důsledku se obecný předpis (správní řád) použije vždy, pokud není ve zvláštním předpise stanoveno jinak (§ 1 odst. 2 správního řádu). Správní řád se tak použije mimo jiné také v případě, že zvláštní právní předpis na správní řád výslovně neodkazuje. V případě, že právní úprava zvláštního zákona vylučuje užití správního řádu, avšak zvláštní zákon současně neobsahuje úpravu odpovídající základním zásadám činnosti správních orgánů, uplatní se vždy základní zásady uvedené v § 2 až 8 správního řádu. Zákon o služebním poměru je zvláštním zákonem upravujícím správní řízení ve věcech služebního poměru, v němž se podle § 170 zákona rozhoduje o právech nebo povinnostech účastníků. Služební funkcionář v tomto řízení vystupuje v pozici správního orgánu ve smyslu ustanovení § 1 odst. 1 správního řádu a § 2 odst. 1 zák. č. 361/2003 Sb., byť odpovědnost za výkon takového rozhodnutí nese podle § 1 odst. 3 citovaného zákona příslušný bezpečnostní sbor. Zákon o služebním poměru neobsahuje ustanovení, které by odkazovalo na použití správního řádu či obecných předpisů o správním řízení, neobsahuje však ani ustanovení vylučující jeho použití. Jak již Nejvyšší správní soud konstatoval v rozsudku ze dne 21. 9. 2011, č. j. 3 Ads 79/2011 – 62, www.nssoud.cz, na který krajský soud odkázal, použije se na základě ustanovení § 1 odst. 2 správní řád tam, kde zákon o služebním poměru nestanoví jiný postup.“ Z citovaného vyplývá, že na posuzování vzniku nároku na náhradu nákladů řízení dopadá speciální právní úprava v § 177 ZSP, a nikoli § 79 odst. 3 správního řádu. Obdobné platí u ustanovení týkající se autoremedury, jejíž speciální ustanovení obsahuje ZSP v § 190 odst. 5 ZSP. Proto je toto ustanovení nutné z uvedených důvodů v řízení podle ZSP aplikovat, a nikoli § 87 správního řádu, jelikož právní úprava ZSP, jak již bylo uvedeno, jako zvláštní právní úprava, má před obecnou úpravou správního řádu aplikační přednost. Nelze se proto ztotožnit s tvrzením žalobců, že došlo k jejich újmě, protože nebyli dotázáni správním orgánem k postupu služebního funkcionáře. Ust. § 190 odst. 5 ZSP neobsahuje

takovou povinnost oproti ust. § 87 správního řádu, který se však v daném případě neužije. Uvedená dílčí námitka není proto důvodná.

30. Pro úplnost soud uvádí, že ustanovení § 190 odst. 5 ZSP o autoremeduře je součástí hlavy páté ZSP nazvané *přezkoumávání rozhodnutí*. Uvedené ustanovení se zabývá výlučně *odvoláním* a takto je rovněž označeno. I z tohoto důvodu bylo ustanovení o autoremeduře začleněno zákonodárcem do části odvolací, a nikoli do části vztahující se k rozhodnutí prvostupňového orgánu.
31. K námitce ve druhém žalobním bodu, která se týká porušení ustanovení o pořádkové lhůtě, soud ze správního spisu ověřil, že služební funkcionář ve lhůtě podle § 190 odst. 5 ZSP, tedy v rámci 15 denní pořádkové lhůty, nepostoupil odvolání žalobců ze dne 23. 6. 2016 se svým stanoviskem odvolacímu orgánu a ani v této lhůtě o nich nerozhodl, teprve až ve dnech 14. 2. 2017 a 15. 2. 2017 vydal autoremedurní rozhodnutí.
32. Zmeškání pořádkové lhůty uvedené v ZSP pro vydání rozhodnutí služebního funkcionáře o autoremeduře, respektive postoupení spisového materiálu odvolacímu orgánu, nelze považovat za podstatné porušení ustanovení o řízení před správním orgánem, které by mohlo mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé (viz rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 4. 6. 2003 č. j. 6 A 12/2001-51). Taková vada řízení proto nemohla být důvodem pro zrušení napadeného rozhodnutí podle § 76 odst. 1 písm. c) s. ř. s. Soud pro úplnost dodává, že pokud žalobci nebyli s překročením dané lhůty spokojeni, mohli se domáhat svých práv jinými prostředky. Takovým prostředkem je např. institut, který umožňuje správní řád, ale který naopak neobsahuje úprava ZSP, a to opatření proti nečinnosti podle § 80 správního řádu. Této možnosti žalobci nevyužili, jak soud ověřil z jednotlivých správních spisů. Pro stručnost soud odkazuje na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 6. 2016 č. j. 2 As 84/2016-43, který řeší obdobnou otázku.
33. Na základě shora uvedeného dospěl soud k závěru, že je žaloba důvodná, a proto pod výrokem I. tohoto rozsudku podle § 78 odst. 1 věta první s. ř. s. napadené rozhodnutí pro nezákonnost zrušil a věc vrátil žalovanému k dalšímu řízení (§ 78 odst. 4 s. ř. s.).
34. V dalším řízení je žalovaný povinen podle § 177 odst. 2 ZSP rozhodnout o náhradě nákladů řízení, které žalobcům vznikly v souvislosti s odvoláními proti původním rozhodnutím služebního funkcionáře ze dnů 20. 6. 2016 a 21. 6. 2016 pod spisovými značkami VS-43238-61/ČJ-2016-8001PR až VS-43238-82/ČJ-2016-8001PR, VS-43238-84/ČJ-2016-8001PR, VS-43238-86/ČJ-2016-8001PR až VS-43238-99/ČJ-2016-8001PR, a VS-43238-101/ČJ-2016-8001PR až VS-43238-116/ČJ-2016-8001PR, jimiž se služební funkcionář v autoremedurních rozhodnutích nezabýval. Z ustanovení § 177 odst. 2 ZSP přitom vyplývá, že na přiznání náhrady těchto nákladů mají žalobci právní nárok, protože byli se svými odvoláními vyřízenými v rámci autoremedury v odvolacím řízení plně úspěšní ohledně přiznaných nároků za přesčasové hodiny.
35. Právním názorem, který vyslovil městský soud v tomto zrušujícím rozsudku, je v dalším řízení žalovaný vázán (§ 78 odst. 5 s. ř. s.).
36. Výroky II. a III. o náhradě nákladů řízení se opírají o § 60 odst. 1 s. ř. s. Žalobci měli ve věci úspěch, proto jim soud přiznal náhradu nákladů řízení.
37. Pod výrokem II. tohoto rozsudku soud rozhodl o náhradě nákladů řízení 52 zastoupeným žalobcům [ad a) až ad zz)]. Náklady řízení tak představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč x 52, tj. celkem 156 000 Kč a náklady na zastoupení advokátem za dva úkony

právní služby [příprava a převzetí zastoupení, a podání žaloby § 11 odst. 1 písm. a) a d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „advokátní tarif“)] po 3 100 Kč [§ 7 bod 5 ve vazbě na § 9 odst. 4 písm. d) advokátního tarifu] a dále režijní paušál ve výši 2 x 300 Kč podle § 13 odst. 3 advokátního tarifu. Repliku žalobců ze dne 5. 9. 2017 soud nepovažoval za důvodnou, v ní byla toliko zopakována žalobní argumentace. Náklady na právní zastoupení tak činí 52 x 6 800 Kč, tj. 353 600 Kč bez DPH. Vzhledem k tomu, že se jedná o žalobu vyššího počtu žalobců, která však nevyžaduje žádný úkon právní služby mimořádně obtížný ani časově náročný pro žádného ze žalobců, soud podle § 12 odst. 2 advokátního tarifu tuto částku snížil o polovinu na 176 800 Kč bez DPH. Zástupce byl dne 27. 6. 2017 pod č. j. 3 Ad 16/2017-76 soudem vyzván, aby doložil, zda je plátcem DPH. Tato výzva byla zástupci doručena dne 3. 7. 2017. Zástupce k uvedené výzvě soudu zůstal nečinným, k výzvě soudu nedoložil, že je plátcem DPH. Žalobcům tak bude na náhradě nákladů zaplacená žalovaným celková částka 332 800 Kč, a to do rukou jejich zástupce Mgr. Zdeňka Honzíka, advokáta.

38. Pod výrokem III. tohoto rozsudku soud rozhodl o náhradě nákladů řízení žalobce ad aaa), který není zastoupený. U tohoto žalobce náhradu nákladů řízení představuje zaplacený soudní poplatek ve výši 3 000 Kč. Žalobci ad aaa) tak bude na náhradě nákladů řízení zaplacená žalovaným celková částka 3 000 Kč.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha 10. listopadu 2020

JUDr. Ludmila Sandnerová, v. r.
předsedkyně senátu